

Ο Κύκλος των Διασκέψεων: Υποκειμενική Υποστήριξη του Σχεδίου

Για να ξεκινήσουμε από την αρχή, η ρίζα αυτού του έργου μπορεί να βρεθεί σε ένα σημαντικό απόσπασμα από την *Εξωτερίκευση*, που αποκαλείται απλά ο Κύκλος των Διασκέψεων. Σε αυτό το σύντομο απόσπασμα, λίγο πάνω από τις 20 σελίδες, ο Θιβετανός θέτει ένα όραμα για την ανθρώπινη συνεργασία με το Σχέδιο στην παρούσα εποχή. Δεν υπάρχει χρόνος για να αναλύσουμε όλα όσα λέει εκεί, αλλά ολόκληρο το απόσπασμα αξίζει σίγουρα να ξαναδιαβαστεί. Καθιστά σαφές ότι αυτός ο κύκλος αφορά κυρίως την ένσοφη χρήση της ενέργειας της πρώτης ακτίνας της θέλησης από τους πολιτικούς του κόσμου. Αυτό θα τους επιτρέψει να περάσουν κάτω από την άμεση καθοδήγηση της αίθουσας του Συμβουλίου στη Σαμπάλλα. Ο Θιβετανός επισημαίνει ότι αυτό σηματοδοτεί μια νέα αφετηρία: στο παρελθόν, μόνο μεμονωμένοι πολιτικοί άνδρες έχουν, κατά καιρούς, έρθει κάτω από την επίδραση της αίθουσας του Συμβουλίου· τώρα, σε σχέση με τις προγραμματισμένες διεθνείς διασκέψεις, η πρόθεση είναι ότι όλες οι κυβερνήσεις του κόσμου θα πρέπει να το κάνουν αυτό, ως λειτουργικές ομάδες. Συνεχίζει, λέγοντας: «Αυτό σημαίνει ότι καθεμιά από τις ερχόμενες παγκόσμιες συνδιασκέψεις (και αναγκαστικά θα είναι πολλές) θα έχει ένα μεγαλύτερο και πιο εκτεταμένο αποτέλεσμα απ' ό,τι θα γινόταν σε άλλη περίπτωση· σημαίνει όμως ότι οι ενεχόμενοι κίνδυνοι και η σύγκρουση των διανοιών θα είναι ακόμη μεγαλύτερη. Είναι ένα σημείο που πρέπει να έχετε κατά νου καθώς θα μελετάτε και θα διαβάζετε αναφορές από τις διάφορες αυτές συνδιασκέψεις». (ό.π. 447)

Εδώ ακριβώς βρίσκεται μια πρόκληση. Πόσοι από εμάς πραγματικά «μελετούν και διαβάζουν τις εκθέσεις αυτών των διαφόρων συνεδρίων»; Είναι εύκολο να παρασυρθούμε στη σκέψη: «Ω, δεν είναι παρά ένα σωρό πολιτικοί σε κάποιο πολυδάπανο ταξίδι οι οποίοι έτσι κι αλλιώς δεν αποφασίζουν ποτέ τίποτα», και έτσι να ακούμε με μισό αυτί αυτό που υποτίθεται ότι κάνουν. Οι πολιτικοί δεν είναι και οι πιο σεβαστές προσωπικότητες, άλλωστε. Αλλά ίσως ένα μέρος της ευθύνης γι' αυτό να βαραινεί εμάς, τους εργαζόμενους εσωτεριστές του κόσμου. Τους έχουμε δώσει την υποκειμενική υποστήριξη που χρειάζονται για να αντιμετωπίσουν την τρομακτική κρούση δύναμης από τη Σαμπάλλα; Ίσως πρέπει να προβληματιστούμε λίγο βαθύτερα σχετικά με την τεράστια δυσκολία του έργου που πρέπει να επιτελέσουν όσοι εργάζονται σε ομάδες πρώτης ακτίνας και Άσραμ. Το έργο του Κύκλου των Συνεδρίων είναι μια προσπάθεια να παράσχουμε την υποκειμενική μας υποστήριξη σε αυτούς τους συχνά παρεξηγημένους εργάτες, των οποίων το έργο είναι τόσο κρίσιμο αυτή τη στιγμή.

Προτού υπεισέλθουμε σε περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με το πώς διεξάγεται το έργο του Κύκλου, ας εξετάσουμε λίγο περισσότερο το απόσπασμα από την *Εξωτερίκευση*, το οποίο υπογραμμίζει πόσο σημαντικός είναι ο σημερινός «Κύκλος των Διασκέψεων και των Συμβουλίων». Πρώτον, το απόσπασμα αυτό γράφτηκε προς το τέλος της δεύτερης φάσης του Παγκόσμιου Πολέμου, που γνωρίζουμε ότι ήταν ένα γεγονός μεγάλης πνευματικής σημασίας. Συντρίβοντας τον βαθιά ριζωμένο υλισμό και τις άκαμπτες ταξικές δομές του 19ου αιώνα, ο Παγκόσμιος Πόλεμος έθεσε τις βάσεις για τον Κύκλο των Διασκέψεων ως μια περίοδο όπου η ανθρώπινη σκέψη μπορεί να αναπροσανατολιστεί προς τον μερισμό και τις ορθές ανθρώπινες σχέσεις της Εποχής του Υδροχόου. Στην πραγματικότητα, αν και η παραπάνω αναφορά αναφέρεται στο τέλος του Παγκόσμιου Πολέμου, ο Θιβετανός υποδεικνύει ότι το 1945 ο Πόλεμος έφτανε μόνο στο φυσικό του τέλος και ότι θα συνεχιζόταν σε συναισθηματικό και νοητικό επίπεδο. Ουσιαστικά, ο Κύκλος των Διασκέψεων είναι η ευκαιρία της ανθρωπότητας να τερματίσει τα συναισθηματικά και νοητικά στάδια και να επιτύχει την πλήρη νίκη. Ο Θιβετανός παρατηρεί ότι: «Ο κύκλος αυτός θα αποδειχθεί μεγάλος ή μικρός ανάλογα με την αποδέσμευση από τον πνευματικό κόσμο της θέλησης-για-το καλό σε ανταπόκριση της μαζικής πρόθεσης των ανδρών και γυναικών καλής θέλησης παντού». (ό.π 452)

Ο Θιβετανός σημειώνει δύο διασκέψεις που είχαν ήδη συμβεί ως καίρια προκαταρκτικά γεγονότα: η πρώτη ήταν η συνάντηση του Ρούσβελτ, του Τσόρτσιλ και του Στάλιν στη Γιάλτα στις αρχές Φεβρουαρίου 1945, η οποία αφορούσε τη μεταπολεμική διεύθετηση. Σημειώνει ότι: «Εκεί, τρεις άνδρες, που αποτελούσαν ένα βασικό τρίγωνο, συναντήθηκαν με καλή θέληση προς όλους και προσπάθησαν να θέσουν τις βάσεις για τα επερχόμενα παγκόσμια γεγονότα.

Κάθε αληθινή κίνηση που ρυθμίζει μεγάλους κύκλους στις παγκόσμιες υποθέσεις έχει στο κέντρο της ένα τρίγωνο μέσα από το οποίο μπορεί να διαχυθεί ενέργεια και να πραγματοποιηθούν ορισμένοι συγκεκριμένοι σκοποί». (448 ό.π.). Η δεύτερη διάσκεψη ήταν η Διαμερικανική Διάσκεψη για τα Προβλήματα Πολέμου και Ειρήνης στην Πόλη του Μεξικού, από τα τέλη Φεβρουαρίου έως τις αρχές Μαρτίου, όπου όλα τα αμερικανικά έθνη εκτός από την Αργεντινή συνήψαν την Πράξη του Charulterec, μια υπόσχεση αμοιβαίας υποστήριξης απέναντι στην επίθεση. Ο Θιβετανός υποδεικνύει ότι αυτές οι δύο διασκέψεις άνοιξαν το δρόμο για τη διάσκεψη στο Σαν Φρανσίσκο που ξεκίνησε κατά τη διάρκεια του Βεσάκ, τη διάσκεψη που ίδρυσε τα Ηνωμένα Έθνη. Το πόσο σημαντικό γεγονός ήταν αυτό μπορεί να κριθεί από την εξής παρατήρηση: «Θα είναι μια περίοδος υπέρτατης δυσκολίας στην οποία οι Δυνάμεις του Φωτός θα αντιμετωπίσουν ό,τι ονομάζω “δυνάμεις της ιδιοτέλειας και της χωριστικότητας”. Μιλώντας υποκειμενικά, η συνδιάσκεψη θα βρίσκεται υπό την επιρροή της Ιεραρχίας. Η επακόλουθη διέγερση τόσο των ιδιοτελών όσο και των ανιδιοτελών όψεων θα εφελκώσει μια τρομακτική συναισθηματική και νοητική δυναμικότητα». (ό.π. 450) Αυτό που αναφέρει στη συνέχεια ο Θιβετανός θα μπορούσε να θεωρηθεί το πρότυπο εκείνου που επιχειρεί το έργο του Κύκλου των Διασκέψεων. Λέει: «Είναι επομένως ουσιαστικό όλοι οι ζηλωτές και μαθητές να ρίξουν το βάρος της πνευματικής τους ανάπτυξης και το φως των ψυχών τους στην πλευρά των Δυνάμεων που επιχειρούν να σχεδιάσουν για το καλό της ανθρωπότητας και θεωρούν ότι η ευημερία του συνόλου έχει μεγαλύτερη σημασία από κάθε άλλη εθνική κατάσταση ή απαίτηση». (αυτόθι) Αυτή η πρόσκληση για υποκειμενική συμμετοχή στο έργο εκείνης της μεγάλης διάσκεψης είναι εξίσου σημαντική και για τις σημερινές διασκέψεις.

Εκ των υστέρων, μπορούμε να πούμε ότι η διάσκεψη στο Σαν Φρανσίσκο ήταν επιτυχής: αν και ίσως όχι απόλυτα επιτυχής, καθώς τα Ηνωμένα Έθνη δεν είναι ακριβώς αυτό που θα μπορούσαν να είναι. Για παράδειγμα, οργανισμοί ζωτικής σημασίας όπως το Παγκόσμιο Επισιτιστικό Πρόγραμμα πρέπει τακτικά να εκλιπαρούν τη διεθνή κοινότητα για περισσότερα χρήματα για να καλύψουν τις ελλείψεις. Εάν η ανθρωπότητα είχε δημιουργήσει τον ιδανικό ΟΗΕ, αυτό δεν θα συνέβαινε. Παρ' όλα αυτά, παρά τα προβλήματά του, ο ΟΗΕ εξακολουθεί να είναι ένας φάρος ελπίδας που αξίζει την πλήρη πνευματική μας υποστήριξη. Και χωρίς αμφιβολία, αποτελεί το σημαντικότερο σημείο εστίασης για τις διασκέψεις που χαρακτηρίζουν αυτόν τον κύκλο. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι, λόγω της παγκόσμιας σχεδόν συμμετοχής των μελών του και της ορθότητας των ιδρυτικών του αρχών, διατηρεί την υψηλότερη δύναμη σύγκλησης από κάθε άλλο παγκόσμιο όργανο. Και δεν είναι απαραίτητο να απαριθμήσουμε τις σημαντικές διασκέψεις που έχει ήδη συγκαλέσει. Ακόμα και όταν δεν είναι ο κύριος χορηγός, συνήθως συμμετέχει με κάποιο τρόπο, καθώς όλες οι παγκόσμιες προκλήσεις, πολιτικές, κοινωνικές, οικολογικές, εκπαιδευτικές κ.λπ. εμπίπτουν στην αρμοδιότητά του. Επιπλέον, οι ετήσιες σύνοδοι της Γενικής Συνέλευσης είναι στην πραγματικότητα τακτικά επαναλαμβανόμενες παγκόσμιες διασκέψεις και μπορούν να χρησιμεύσουν, όπως έγινε στην αρχή της συνόδου της Χιλιετίας, για να συγκεντρώσουν τους παγκόσμιους ηγέτες σε σημαντικές συζητήσεις.

Δεν υπάρχει αμφιβολία για την εξωτερική σημασία αυτών των παγκόσμιων διασκέψεων· είναι ίσως τα πιο ορατά σημάδια που έχουμε ότι το Σχέδιο αρχίζει να εκδηλώνεται. Ο όγκος της φωτισμένης ανθρώπινης σκέψης και της καλής θέλησης που κινητοποιούν είναι τεράστιος. Και όμως, η

εσωτερική τους σημασία είναι ακόμη μεγαλύτερη. Ας αναλογιστούμε αυτό το απόσπασμα, από το βιβλίο *Η Επανεμφάνιση του Χριστού*: «Ο τωρινός κύκλος των συνδιασκέψεων προετοιμάζει τους ανθρώπους παντού για σχέσεις, έστω κι αν σήμερα φαίνεται να έχουν φύση διαφορετική· ο σημαντικός παράγοντας είναι το γενικό ανθρώπινο συμφέρον και η σκέψη για τον καθορισμό της ανάγκης, των ενεχόμενων αντικειμενικών σκοπών και των μέσων που πρέπει να χρησιμοποιηθούν. Η περίοδος της ανάστασης που θα εγκαινιάσει ο Χριστός και θα αποτελέσει το μοναδικό Του έργο – στο οποίο θα περιληφθούν όλες οι άλλες δραστηριότητές Του – θα είναι αποτέλεσμα της ζύμωσης και της γονιμοποίησης που συμβαίνει στον κόσμο των ανθρώπων αυτή την εποχή, της οποίας εξωτερική ένδειξη αποτελούν οι πολλές συνδιασκέψεις». (σελ. 23, η έμφαση προστέθηκε)
Επομένως, ο Κύκλος των Διασκέψεων δεν είναι άλλο παρά η προετοιμασία για την Επανεμφάνιση του Χριστού και την Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας.

Αφού επισημάνθηκε η σημασία αυτής της φάσης στην εξέλιξη της ανθρωπότητας, ποιοι είναι οι πρακτικοί τρόποι με τους οποίους το πρόγραμμα της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης, που φέρει το όνομά της, επιδιώκει να υποστηρίξει τους στόχους της; Η κύρια τεχνική είναι ο οραματισμός, ο οποίος επιζητεί να ενδυναμώσει αυτό που πραγματικά συμβαίνει σε ένα συνέδριο (και συμβαίνει κατά την προετοιμασία του, διότι όλα τα μεγάλα συνέδρια έχουν προκαταρκτικές συνεδριάσεις). Ανεξάρτητα από το πόσο στεγνές και τεχνικού τύπου μπορεί να φαίνονται κάποιες από αυτές τις συναντήσεις, ο σκοπός τους είναι απλώς η δημιουργία φωτισμένων σκεπτομορφών που συντονίζονται με κάποια όψη του Σχεδίου. Ο οραματισμός δεν το κάνει αυτό κατευθείαν, αλλά το αφήνει στους εμπειρογνώμονες και τους πολιτικούς που συμμετέχουν. Αντί γι' αυτό, επιδιώκει να καθαρήσει τη νοητική ατμόσφαιρα που περιβάλλει τους συμμετέχοντες, να ενισχύσει την αποφασιστικότητά τους να επιτύχουν και να ενεργοποιήσει τις σκοπούμενες σκεπτομορφές, καθιστώντας τες πιο δυναμικές και μαγνητικές, αυξάνοντας έτσι την απήχησή τους στο κοινό.

Αν και δεν είναι δικό μας μέλημα να συνεργαστούμε στη λεπτομερή δημιουργία των σκεπτομορφών, με την ενημέρωσή μας γύρω από τα βασικά ζητήματα, μπορούμε να κατανοήσουμε τις γενικές γραμμές των μορφών που επιδιώκονται. Για το σκοπό αυτό, η Παγκόσμια Καλή Θέληση διατηρεί τακτικά ένα ιστολόγιο με πρόσφατα διαδικτυακά άρθρα από πολλές πηγές, όπου παρουσιάζονται οι συγκεκριμένοι προβληματισμοί των ενδιαφερομένων, ορισμένοι από τους οποίους μπορεί να είναι και συμμετέχοντες στα συνέδρια.

Οπότε, για να ανακεφαλαιώσουμε, με τους οραματισμούς δεν προσπαθούμε να επιβάλουμε τις δικές μας ιδέες για την ορθή λύση, αλλά να συμβάλουμε να φθάσουν σε αυτήν οι συμμετέχοντες. Με αυτή την έννοια, προσπαθούμε να επαναλάβουμε, σε μια πολύ απλουστευμένη μορφή, το έργο που κάνει αδιάκοπα η Ιεραρχία. Αυτή η σκέψη από μόνη της θα πρέπει να μας εμπνέει. Αν το συνδυάσουμε αυτό με τον προπαρασκευαστικό ρόλο που παίζουν τα ίδια τα συνέδρια για την Επανεμφάνιση, μπορούμε να δούμε ότι το έργο του Κύκλου είναι μια θαυμάσια ευκαιρία να υπηρετήσουμε χρησιμοποιώντας τη δύναμη της φωτισμένης σκέψης. Γνωρίζουμε ότι το κάνουμε ήδη μέσω διαφόρων διαλογισμών υπηρεσίας και του έργου των Δώδεκα Πνευματικών Φεστιβάλ. Το έργο του Κύκλου θα μπορούσε να θεωρηθεί ως μια πιο εξειδικευμένη κατεύθυνση της ενέργειας, η οποία εδράζεται στις συγκεκριμένες ανησυχίες της ανθρωπότητας στην παρούσα εποχή. Ως εκ τούτου, μας βοηθά να ταυτιστούμε πιο στενά με τους αγώνες που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα, οπότε εκτός από άσκηση της θέλησης είναι και ένα πείραμα έμπρακτης συμπόνιας, δηλαδή καλής θέλησης. Ίσως το γεγονός ότι ο όμιλος αισθάνεται πλέον έτοιμος να εργαστεί με αυτή την πιο εξειδικευμένη κατεύθυνση ενέργειας να αποτελεί ένδειξη της πνευματικής του ανάπτυξης, γιατί ο Θιβετανός μας λέει ότι στον μαθητή ανατίθεται η συγκεκριμένη κατεύθυνση ενέργειας μόνο σε ένα μεταγενέστερο στάδιο της Ατραπού.

Ας συνοψίσουμε με ένα κάλεσμα για δράση από τον Θιβετανό. Αν και διατυπώνεται με ειδική αναφορά στη συνεργασία με τις Δυνάμεις του Διαφωτισμού, οι οποίες είναι ιδιαίτερα ενεργές στο Φεστιβάλ του Βεσάκ, θα μπορούσε να θεωρηθεί ως μια βασική οδηγία του προγράμματος του Κύκλου των Διασκέψεων: «Καλώ λοιπόν τον καθένα σας σε μια μεγάλη υπηρεσία απαίτησης και επίκλησης υπέρ της ανθρωπότητας – ένα αίτημα για την εισροή φωτός στις αποφάσεις των ανθρώπων. Θα σας ζητούσα να απαιτείτε και να αναμένετε την αναγκαία φώτιση για εκείνους που πρέπει να αποφασίσουν για λογαριασμό των ανθρώπων παντού. Η ατομική σας φώτιση δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτό το αίτημα. Απαιτείται ένα ανιδιοτελές κίνητρο και πρέπει να βρίσκεται πίσω από κάθε ατομικό και ομαδικό αίτημα. Ζητάτε φώτιση και φωτεινή αντίληψη για εκείνους που πρέπει να οδηγούν το πεπρωμένο των φυλών, των εθνών και των παγκόσμιων ομάδων. Στους ώμους τους βρίσκεται η ευθύνη να αναλάβουν συνετή δράση που θα βασίζεται στην παγκόσμια κατανόηση, στα ενδιαφέροντα της διεθνούς συνεργασίας και στην εδραίωση ορθών ανθρώπινων σχέσεων». (αυτόθι 467)

Προσαρμοσμένο από μια ομιλία που έδωσε ο Dominic Dibble (Ντομινίκ Ντιμπλ) στη συνδιάσκεψη της Σχολής Αρκέην στη Νέα Υόρκη, τον Απρίλιο του 2008.